

Med strisserne i hælene

Udstillingen er på en måde helt enkel og klar i mælet med hvide vægge og få værker, men dens symbolik er stærk, og ja, uafrystelig

KUNSTKRITIK
Af Maria Kjær Thomsen

Udstillingen med Mohamed Bourouissa (født 1978) på Kunsthall Charlottenborg starter med høje råb og lyde i et ellers helt bart og hvidt rum. Lydene kan man selv prøve at genskabe ved at råbe titlen på udstillingen højt: *HARa!!!!!!hAaaRAAAAA!!!!!!hHAaA!!!*

Opråbet er et alarmsignal, et simpelt, men stærkt lydbillede, der bruges til at advare narkotikasælgerne i Marseille om, at politiet er på vej. I rummet runger det som et vækkelses kald og gør det også sanseligt klart, at i disse rum bør man være på vagt efter tegn på magten.

Bourouissa er født i Algeriet og opvokset i de parisiske forstæder, og alle, der husker den franske film *La Haine* (på dansk *Hadet*) fra 1995 af Mathieu Kassovitz, vil forstå den dybe kløft, endda det had, der eksisterer mellem de unge med indvandrerbaggrund i forstæderne og politiet. I udstillingen kværner den film hele tiden i mit baghoved, både på grund af de mange fotografier, der netop forestiller unge fyre, der hænger ud i forstæderne,

og på grund af det dokumentariske tilsnit som Bourouissas fotografier og film er præget af. Tilsat en gadens råhed.

Som i den række fotografier af forskellige størrelser, der hænger på væggen i en salonophængning. Serien er opkaldt efter området *Periphérique*, der ligger på den anden side af den store ringvej omkring Paris, og hvor der i 2005 var store optøjer. Det, der i byplanlægningen er »perifer« og dermed udgrænset, bliver det centrale motiv for Bourouissa, der selv er opvokset i området, og som ikke kunne genkende de historier og billeder, der cirkulerede i medierne efter optøjerne.

Forstædernes symboler

Bourouissas fotografier har nok en dokumentarisk stil af gadens liv, men de er alle mere eller mindre koreograferede. Som det billede af en figur med skeletudklædning a la halloweenkostume, der står midt i en ring af ild. Ovenover hænger et mindre fotografi af en fyr, der tænder et lille bål i gaden. Grænsen mellem livets opretholdelse og døden synes at ulme i denne serie, hvor den latente fare for overmagten føles nærværende.

I et af fotografierne er en række

unge samlet i mørket ved nogle boligblokke, og én står på et tag med den franske trikolor i hånden – men det hænger slapt ned og er ikke ved at blive rejst i triumf som i forlægget – Eugène Delacroixs berømte maleri *Friheden fører folket på barrikaderne* (1830), hvor en kvinde med blottede bryster triumferende vajer flaget over den kæmpende folkemængde.

Den frihed, lighed og broderskab, som folket i Delacroixs maleri kæmper for og bravt forsvarer med trikoloren i hånden, er stadig ikke kommet samfundets ildesete til gode. De er stadig »de perifere« problembørn fra forstæderne.

Den sorte cowboy

Udstillingens mest omfattende produktion er filmværket *Horse Day*, der handler om »den sorte cowboy«. Det kan lyde som en anomali, for er cowboyen ikke netop indbegrebet af den hvide mand og hans »heroiske« kamp mod den indfødte indianer? Ikke desto mindre fandt kunstneren under et ophold i Philadelphia en kultur af sorte ryttere, der selvfølgelig ikke er et nyt fænomen, men som bare ikke har været en figur, vi kender fra Hollywood.

Bourouissa har et skarpt

blik for de billeder, vi alle er vokset op med eller er præget af via medierne, og det er dem, han hele tiden i sine værker forsøger at bryde eller skabe mere komplekse versioner af. Som eksempelvis filmen om sorte cowboys, selv om én af rytterne i filmen siger: »*I'll never dress up like a cowboy. I'm a horseman.*«

Filmen foregår på et grønt areal i byen, hvor rytterne arrangerer en festlig konkurrence om den flottest udklædte rytter og hest. Og der er noget helt og aldeles afvæbende over at se en sort mand i sadlen med en udklædt hest i festligt rødt glimmerstads. Glem John Wayne og de mange western, og nyd i stedet *Horse Day*, der vender

Jarvis Cocker pruster nyt (sex)liv i gamle franske

Den tidligere forsanger i Pulp's coverplade er en lummer og 60'er-nostalgisk kærlighedserklæring til fransk popmusik, hvis sange – trods Jarvis Cockers erotiske stemmeføring – ikke når originalernes kådhed til sokkeholderne

MUSIKKRITIK
Af Louise Rosengreen

Egentlig er *Chansons d'Ennui Tip-Top* en opsamling af greatest hits. Det er i hvert fald det narrative, der følger med Jarvis Cockers nyeste udgivelse – også selv om den britiske sanger ikke har skrevet et eneste af pladens 12 fransksprogede numre og aldrig har hittet med dem: Pladen er en samling af den fiktive karakter Tip-Top's bedste numre.

Tip-Top spiller en mindre rolle

i den amerikanske kultinstruktør Wes Andersons nye film *The French Dispatch*, hvor Bill Murray agerer chefredaktør på et magasintillæg til en amerikansk avis, der er udstationeret i en til lejligheden opfundet fransk by. Cocker lægger stemme til denne opdigtede popstjerne, og han har sammen med Anderson produceret dette udvalg af fransksprogede hits. *Chansons d'Ennui Tip-Top* er altså ikke filmens soundtrack, men en form for musikalsk vedhæng. Kun Cockers cover af »Aline«, den franske sanger Daniel Bevilacqua's første hit

under kunstnernavnet Christophe i 1965, optræder også på filmens lydspor.

Pladen er med andre ord Cockers udvalgte spilleliste med nogle af de største franske sangperler fra den periode, filmens handling strækker sig over. Numrene er overvejende fra 1960'erne, mens det yngste er en søvngængerfunky fortolkning af Max Berlins undergrundshit »Elle Et Moi« fra engang i 80'erne.

Arrangementerne er oftest storladne og filmisk symfoniske, når ikke de er drilsk koketterende. Pladen åbner med dramatiske orgeltoner, strygere og paukebulder på »Dans ma chambre«. En sang om at vente alene i sit mørke værelse på en elsker, der i 1966 blev indspillet af den storhittende italiensk-egyptiske diva Dalida. Også hendes smukke duet »Paroles, paroles« er med. Den synger Cocker over for Læticia Sadier, der er forsanger i elektropopgruppen Stereolab. Sadi-

er har undervejs i indspilningerne hjulpet Cocker med hans franske udtale, for som han siger til *The Los Angeles Times*, var det sidste, han ønskede, at hans fortolkninger skulle fremstå respektløse eller som pastiche. Pladen er tænkt som et oprigtigt kærlighedsbrev til fransk popmusik.

Utilsigtet kastrering

Jarvis Cocker er i dag 58 år. Han har spillet musik, siden han var en ung skoledreng, og selv om hans band Pulp først for alvor slog igennem i kølvandet på britpoppens monsterhavbølge i 1990'erne, har bandet eksisteret i mange forskellige konstellationer – altid med Cocker i front – siden 1978. Og selv om Pulp's dramatiske poprocknumre på grund af hits som arbejderklassehymnen »Common People« oftest er blevet sat i bås med Oasis og Blur, har Cockers største inspirationskilde helt fra start været den skandale-

ombruste franske komponist Serge Gainsbourg. Det høres i Cockers karakteristiske kælnesangstil og i hans sangtekster, der direkte tematiserer erotik, eksempelvis i titelnummeret fra Pulp's (efter min mening) mest helstøbte plade *This is hardcore* fra 1998, der åbnede med de bramfrie linjer:

»*You are hardcore, you make me hard/ You name the drama and I'll play the part/ It seems I saw you in some teenage wet dream/ I like your get-up, if you know what I mean*«

Cockers liderligt hviskende croonerstil var det, der gjorde *This is hardcore* til et mesterværk. Og det er oplagt, at han nu kaster sig over at synge fransk pop. Mine franskkundskaber er ikke gode nok til at vurdere, om hans accent er kikset eller klædelig. Men når man kender originalnumrene, er det alligevel ikke til at slippe følelsen af, at han med sin kejtede britiske charme utilsigtet kommer til at ka-

Bourouissas fotografier har nok en dokumentarisk stil af gaden liv, men de er alle mere eller mindre koreograferede.
Foto: David Stjernholm

meget stigmatiserende narrativer og en mediedækning, der sjældent skaber grobund for mere medmenneskelighed og generøsitet, men derimod opildner til mere frygt, vold og racisme.

Bourouissas værker blotlægger den mekanisme og giver os samtidig ambivalente modbilleder på nogle af de tungeste klicheer for vestlig imperialisme: den fredelige sorte ridder, unge der hænger ud med Lacoste-tøj (det tidligere så yuppieagtige mærke) er nu blandt de unge utilpassedes foretrukne tøjmærke. Det er disse symbolske glidninger, som Bourouissa har et særligt blik for at skildre, og som gør vores blik mindre rent, mere komplekst. Sådan som verden nu engang er.

mkt@information.dk

op og ned på de visuelle koder, vi har så dybt prentet på nethinden.

De rørende tyve

Udstillingens mest rørende værk er også det sidste. Her hænger en række grynede fotografier på et metalhegn. Fotografierne er oprindeligt taget af en butiksejer i Brooklyn, der i stedet for at melde

tyvene til politiet har taget deres portræt og hængt det ved kassen. Her står de i butikken og fremviser det, de havde forsøgt at stjæle, ganske almindelige varer som brød, frugt og æg. Det ubetydelige ved genstandene får behovet for at stjæle dem til at blive fotografiernes egentlige motiv. Disse kornede polarorider har Bourouissa siden

affotograferet, og det, der fra butiksejerens side var tænkt som en advarsel mod at stjæle i hans butik (skammen ved at blive udstillet), bliver i udstillingen mindre portrætter af enkeltpersoner og mere et værk om ulighed og fattigdom. Og om liv i konstant fare – for ikke at have noget at spise og for at blive taget i at stjæle.

Udstillingen er på en måde helt enkel og klar i mælet med hvide vægge og få værker, men dens symbolik er stærk, og ja lige så uafrystelig som *La Haine* var det i halvfemserne. I den mediekultur, vi i dag er rundet af, er mennesker på flugt, mennesker med indvandrerbaggrund og mennesker nederst i det sociale hierarki stadig ramt af

Mohamed Bourouissa: 'HARa!!!!!!hAaaRAAAAA!!!!!!hHAaA!!!', Kunsthal Charlottenborg, indtil 20. februar 2022

popperler

strere den moderne chansongenre, der jo netop opstod som et modsvar til den engelske dominans og den ekspanderende amerikanisering på det globale musikmarked efter Anden Verdenskrig.

Cockers seneste musikalske projekt hedder JARVIS, og det er musikerne herfra, der spiller på *Chansons d'Ennui Tip-Top*. Det gør de udmærket, selv om musikens svulstighed og bombastiske lidenskab alligevel til tider virker postulerende. Jeg kan ikke helt slippe tanken om, at Cocker spiller en rolle, der – måske på grund af sproget – ikke falder ham 100 procent naturlig.

Selvfølgerig har Cocker også kastet sig over sin ungdomshelt, fransk musiks største lummerbuks, den grænsesøgende, kontroversielle Serge Gainsbourg. Cocker storpruster og sukker sig gennem »Requiem pour un con« samt et noget enerverende cover af »Con-

tact«, som Gainsbourg skrev til den franske skuespiller, model og sexsymbol Brigitte Bardot. Gennem hele »Contact« blander en biplyd sig med beatet, og da korets mange gentagelser af omkvædet til sidst fades væk, bliver det flimrende hylesignal hængende lidt endnu som for at understrege, at nu er den kontakt, der synges om, blevet brudt.

En enkelt af den fremragende melankoliker Françoise Hardys ballader, »Mon ami la rose«, har også sneget sig med. Men det kan undre, hvorfor den ikoniske yé-yé-sangerinde og melodigrandprix-vinder France Gall ikke er repræsenteret. Gainsbourg skrev flere af hendes frækkeste hits, og den unge sangerinde, der på grund af sin unge alder og charmerende vokal, er blevet kaldt fransk popmusiks svar på Lolita, ville have passeret fint ind i Tip-Tops repertoire. Cocker når ikke originalernes

kådhed til sokkeholderne, men *Chansons d'Ennui Tip-Top* er ikke en dårlig coverplade. Den er en skøn påmindelse om, hvor meget fantastisk sentimental og sensuel fransk popmusik, musikhistorien gemmer på. Dermed bliver den en god anledning til at støve Dalida, Gainsbourg og François Hardys største hits af. Hov nej vent ... støve af ... deres numre er alt for saftige, alt for kåde, alt for amourøse til nogensinde at samle støv.

kultur@information.dk

Jarvis Cocker: 'Chansons d'Ennui Tip-Top' (ABKCO)

